

بررسی نقش آموزش خود تعلیمی کلامی بر عملکرد تحصیلی دانش آموزان مقطع ابتدایی شهر بوکان

مهران عزیزی

کارشناس علوم تربیتی، آموزگار مقطع ابتدایی آموزش و پرورش شهرستان میناب

Mehran.azizi@gmail.com

چکیده

هدف پژوهش حاضر بررسی آموزش خود تعلیمی کلامی بر عملکرد تحصیلی دانش آموزان مقطع ابتدایی شهر بوکان بود. طرح پژوهش نیمه آزمایشی از نوع طرح پیش آزمون- پس آزمون با گروه کنترل بود. جامعه آماری پژوهش کلیه دانش آموزان مقطع ابتدایی شهر بوکان در سال تحصیلی ۹۷-۱۳۹۶ بودند که از این جامعه تعداد ۴۰ دانش آموز به روش نمونه گیری خوشه ای چند مرحله ای انتخاب شدند و به صورت تصادفی در ۲ گروه، یک گروه آزمایش و یک گروه کنترل قرار گرفتند. قبل از اجرای برنامه های آموزشی، دو گروه توسط عملکرد تحصیلی نیمسال اول آزمون شدند، بعد برای گروه آزمایشی برنامه آموزش خود تعلیمی کلامی داده شد و گروه کنترل هیچ آموزشی دریافت نکرد. بعد از اجرای برنامه های آموزشی، هر دو گروه توسط عملکرد تحصیلی (نیمسال دوم) مورد آزمون قرار گرفتند. برای تجزیه و تحلیل داده ها از آزمون تحلیل کواریانس استفاده شد. نتایج پژوهش نشان داد که آموزش خود تعلیمی کلامی موجب افزایش عملکرد تحصیلی دانش آموزان مقطع ابتدایی شهر بوکان می شود. بنابراین توجه به خود تعلیمی کلامی می تواند باعث افزایش عملکرد تحصیلی دانش آموزان گردد.

کلید واژه ها: عملکرد تحصیلی، خود تعلیمی کلامی، مقطع ابتدایی، شهر بوکان

مقدمه

بدون شک همه پیشرفت های شگفت انگیز دنیای کنونی زاده یادگیری انسان است. محیط و آنچه در آن است پیوسته در معرض تغییر قرار دارد و انسان نیز برای هماهنگ شدن با آن تغییرات و با برای مقابله و مبارزه با آنها، برای درک چگونگی تغییرات و ارائه راه حل های مناسب، برای سازگاری و برای ادامه زیست، پیوسته در کوشش و تلاش برای یادگیری و افزودن بر دانش و تجارب خویش است. واقعیت آن است که انسان بیشتر شایستگی های خود را از طریق یادگیری کسب می کند، انسان با یادگیری و از طریق آن زندگی می کند و توانائی ادامه زیست پیدا می کند. انسان از طریق یادگیری رشد فکری پیدا می کنند، فعالیت می یابد و در کل به رشد تفکر بشر کمک می کند، در واقع همه پیشرفت های بشری نتیجه یادگیری انسان است (پناهی، ۱۳۸۹). مسئله موفقیت یا عدم موفقیت در امر تحصیل از مهم ترین دغدغه های هر نظام آموزشی است. موفقیت و عملکرد تحصیلی در هر جامعه نشان دهنده موفقیت نظام آموزشی در زمینه هدف یابی و توجه به رفع نیازهای فردی است؛ بنابراین نظام آموزشی را زمانی می توان کار آمد و موفق دانست که پیشرفت تحصیلی دانش آموزان آن در دوره های مختلف دارای بیشترین و بالاترین رقم باشد. از جمله مهم ترین نگرانی های استادان، مسئولان آموزش دانشگاه و خانواده های دانش آموزان، پیشرفت تحصیلی و جلوگیری از افت تحصیلی است. نقطه مقابل پیشرفت تحصیلی، افت تحصیلی است که بر اساس مطالعات متعدد تأثیر بسزایی در سرنوشت فرد داشته و همچنین هزینه گزافی به خانواده و جامعه تحمیل می کند. این امر از مهم ترین مشکلات کنونی نظام آموزشی است که هر ساله دهها میلیارد ریال از بودجه کشور را هدر می دهد و نیروهای بالقوه و سرمایه های جامعه که همان نیروی انسانی است، بی ثمر می ماند (کول، لوگان و والکرا، ۲۰۱۱). در واقع عملکرد تحصیلی به عنوان یک شاخص مهم برای ارزیابی نظام های آموزشی مورد توجه قرار گرفته است. علاوه بر این عملکرد تحصیلی همواره برای معلمان، دانش آموزان، والدین، نظریه پردازان و محققان تربیتی نیز حائز اهمیت بوده است. عملکرد تحصیلی یادگیرندگان یکی از مهمترین ملاک های ارزیابی عملکرد معلمان محسوب می شود. برای دانش آموزان نیز معدل تحصیلی معرف توانایی های علمی